

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Asan/16/2017
Identifikačné číslo spisu: 1016200479
Dátum vydania rozhodnutia: 12.12.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1016200479.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci sťažovateľa: W. C., F. XX, N., proti žalovanému: Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave V, Obvodné oddelenie Policajného zboru Petržalka - sever, Bohrova č. 22, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 11057173 zo dňa 22.1.2016, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/60/2016-44 zo dňa 7.12.2016, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa z a m i e t a.
- II. Sťažovateľovi náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.
Konanie pred prvostupňovým správny súdom

1. Žalobou doručenu Krajskému súdu v Bratislave dňa 23.3.2016 (ďalej len „prvostupňový súd, krajský súd alebo správny súd“) sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 11057173 zo dňa 22.1.2016, alternatívne zmeny rozhodnutia tak, že žalobcovi uloží pokutu vo výške 20 €.

2. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) žalobu zamietol, nakoľko dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodná. O trovách konania rozhodol prvostupňový súd tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v rámci žalobných dôvodov a dospel k záveru, že tak napadnuté ako aj prvostupňové rozhodnutie a postup správnych orgánov je v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

3. Správny súd uviedol, že predtým, ako sa súd začal zaoberať obsahom žaloby, preskúmal najprv právomoc súdu rozhodovať vo veci. Mal za to, že rozhodnutie o priestupku v blokovom konaní je právoplatným rozhodnutím správneho orgánu, ktoré sa nepochybne dotýka právnej sféry účastníka priestupkového konania a zároveň proti takémuto rozhodnutiu zákon neustanovuje možnosť podať riadny opravný prostriedok, teda rozhodnutie v blokovom konaní je právoplatné (konečné), preto v danom prípade boli splnené všetky podmienky zákonom stanovené pre možnosť preskúmať vec v správnom súdnictve a rozhodnutie napadnuté žalobou nebolo žiadnym predpisom z prieskumu vylúčené.

4. Po preskúmaní veci správny súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie vydal orgán na to príslušný, pričom postupoval v medziach zákona platného a účinného v čase rozhodnom pre konanie.

5. Podľa správneho súdu prejednanie priestupku v blokovom konaní je možno len za predpokladu, že priestupok je spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný pokutu zaplatiť, resp. je ochotný ju zaplatiť, avšak na mieste ju zaplatiť nemohol. Blok na pokutu nezaplatenú na mieste sa považuje za právoplatné rozhodnutie orgánu verejnej správy, proti ktorému nie je prípustný riadny ani mimoriadny opravný prostriedok a v systéme správneho súdnictva je možné podrobiť ho súdному prieskumu len z toho hľadiska, či boli splnené uvedené zákonné predpoklady pre prejednanie priestupku v blokovom konaní. S ohľadom na povahu blokového konania sa súdny prieskum bloku na pokutu nezaplatenú na mieste obmedzuje len na preverenie, či bol priestupok spoľahlivo zistený a či obvinený z priestupku bol ochotný pokutu zaplatiť. Priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí aj ten, kto počas vedenia vozidla používa telefónny prístroj alebo vykonáva inú obdobnú činnosť, ktorá nesúvisí s vedením vozidla. Žalobca tým, že počas vedenia motorového vozidla telefonoval, porušil § 4 ods. 2 písm. m/ zákona č. 8/2009 Z.z. a dopustil sa priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. V konaní nebolo sporným, či žalobca spáchal predmetný priestupok, keďže sa v administratívnom konaní k priestupku priznal a v žalobe jeho spáchanie nenamietal. Súd nemal pochybnosti o správnosti záveru, že v danom prípade boli splnené podmienky ustanovené § 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. Priestupok bol spoľahlivo zistený a zadokumentovaný.

6. Správny súd poukázal na to, že účelom priestupkového konania vo všeobecnosti je objektívne zistiť, či došlo k spáchaniu priestupku, kto ho spáchal a akú sankciu je potrebné páchatelovi priestupku uložiť. Orgány prejednávajúce priestupky sú povinné čo najúplnejšie zistiť podklady pre rozhodnutie tak, aby neboli dôvodné pochybnosti o prejednávaní veci. Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku, t.j. subjekt, subjektívna stránka, objekt a objektívna stránka. V prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno hovoriť o priestupku. Z úradného záznamu spísaného príslušníkmi PZ (členmi policajnej hliadky) vyplynulo, že predmetný skutok sa stal tak, ako bol opísaný účastníkmi konania. Uviedol, že súd nemá dôvod spochybňovať tvrdenia členov hliadky PZ, ktorí zadokumentovali priestupok, navyše keď žalobca spáchanie priestupku nespochybnil. Žalobca nepreukázal, že by zistenie hliadky PZ bolo nesprávne, ani závery správneho orgánu nespochybnil žiadnymi ním predloženými dôkazmi. Dôkaz o tom, že v rozhodnom čase telefonoval len niekoľko sekúnd, nie je pre posúdenie v zmysle dikcie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. m/ právne relevantné, keďže priestupku sa dopustí aj taký vodič, ktorý používa telefónny prístroj pri vedení vozidla aj len na krátku chvíľu. Bola splnená i ďalšia z podmienok prípustnosti blokového konania a síce, že žalobca spáchanie skutku nepoprel a bol ochotný pokutu určenú na mieste príslušníkom PZ zaplatiť (predložil 500-eurovú bankovku). Keďže žalobca nemohol zaplatiť pokutu na mieste, vydal mu žalovaný správny orgán blok na pokutu. Podpisom na prevzatý blok žalobca potvrdil jeho prijatie i súhlas so závermi o spáchaní priestupku, s výškou pokuty ako aj ochotu pokutu zaplatiť. Námietky, ktoré vzniesol žalobca v žalobe, mohol uplatniť na mieste prejednávania priestupku, najmä mohol odmietnuť zaplatenie pokuty a riešenie veci v blokovom konaní. Pokiaľ ide o výšku správnym orgánom určenej pokuty súd sa stotožnil so žalobcom, že pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliada na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky. Ďalej sa prihliada na okolnosti, za ktorých bol priestupok spáchaný na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a. Či sa bude uložená pokuta pohybovať v hornej alebo spodnej hranici prípustnej sadzby, závisí od uváženia správneho orgánu, pričom je však povinný rešpektovať zákonné

kritéria, vyhodnotiť ich pre daný prípad a zvolenú výšku pokuty náležite odôvodniť. Svoju úvahu o okolnostiach, na ktoré správny orgán prihládol pri určení výšky pokuty, je povinný uviesť do odôvodnenia rozhodnutia dostatočne výstižne, určite a zrozumiteľne, aby presvedčilo účastníkov konania o správnosti a zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a bolo preskúmateľné v konaní o opravnom prostriedku alebo pred súdom. V blokovom konaní však táto podmienka (odôvodnenie výšky pokuty) splnená byť nemôže. Pri blokovom konaní sa predpokladá súhlas účastníka konania so závermi o skutku, s jeho právnou kvalifikáciou a tiež s výškou pokuty. Preto sa odôvodnenie rozhodnutia v blokovom konaní nevyžaduje a zároveň nemožno prisvedčiť námietkam, že správny orgán pri určovaní výšky pokuty nezohľadnil všetky relevantné okolnosti a skutkové zistenia v konaní pred uložením sankcie. Zároveň dodal, že rozhodnutie o výške pokuty je prejavom diskrečnej právomoci správneho orgánu, ktorú súd posudzuje iba z hľadiska, či pri rozhodovaní, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy nevybočil správny orgán z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť právneho rozhodnutia, ale hodnotí len, či je správne uváženie v súlade s pravidlami logického myslenia, a či podklady pre takúto úvahu boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých skutočností vyvodzovať iné alebo opačné závery. Rozumová, či kvalitatívna úroveň použitia správneho uváženia sama o sebe, nie je determinantom zákonnosti. V danom prípade bola uložená pokuta zhodná s hornou hranicou možného zákonného rozpätia, avšak vzhľadom na charakter blokového konania nemožno bez pochybností dospieť k zisteniu, čo viedlo správny orgán k takémuto rozhodnutiu. O čom však súd nemá pochybností je skutočnosť, že správny orgán pri určovaní výšky pokuty komunikoval so žalobcom, ktorý s jej výškou súhlasil, čo potvrdil na predmetnom preskúmanom rozhodnutí (bloku) svojim podpisom. Z uvedeného hľadiska preto uložená pokuta spĺňa represívnu funkciu voči žalobcovi ako aj funkciu individuálnej a generálnej prevencie, pričom súd nepovažoval rozhodnutie žalovaného uložením pokuty za vybočujúce z medzí a hľadísk zákona. Z uvedeného pre súd vyplynulo, že správny orgán dostatočne zistil skutkový stav a správne vykonal dokazovanie a zistený skutkový stav po právnej stránke správne posúdil. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 168 ods. 1 v spojení s § 175 ods. 1 SSP tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže si náhradu, hoci bol v konaní úspešný, nežiadal a zároveň súd nepovažoval priznanie náhrady voči žalobcovi za spravodlivé.

II.

Kasačná sťažnosť

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ (ďalej len „sťažovateľ“) v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu kasačnú sťažnosť, ktorú správne súdu doručil dňa 22.2.2017. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol:

Sťažovateľ túto kasačnú sťažnosť odôvodnil podľa § 440 SSP - vo vzťahu ku konaniu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave nasledovne:

§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP - Krajský súd v Bratislave „nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP - Krajský súd v Bratislave „rozhodol na náklade nesprávneho právneho posúdenia vecí“.

Nesprávny procesný postup Krajského súdu v Bratislave (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP)

8. Krajský súd v Bratislave listom zo dňa 31.10.2016 - č. k.: 6S/60/2016-27, ktorý bol sťažovateľovi doručený dňa 23.11.2016

a) doručil žalobcovi vyjadrenie žalovaného správneho orgánu k podanej žalobe

b) vyzval žalobcu, že sa v lehote 15 dní odo dňa doručenia predmetného listu (t.j. do 8.12.2016), môže vyjadriť k zaslanému podkladu (písomne v dvoch vyhotoveniach).

9. V tejto súvislosti v prvom rade poznamenal, že žalobca výzvu súdu riadne a včas splnil, keď dňa 7.12.2016 dal na poštovú prepravu svoje vyjadrenie k doručenému vyjadreniu žalovaného (v dvoch vyhotoveniach), ktoré vyjadrenie žalovaného bolo súdu doručené dňa 9.12.2016.

10. Z materiálneho hľadiska pritom žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 6.12.2016 (podaným na poštovú prepravu dňa 7.12.2016 a doručeným súdu dňa 9.12.2016) - okrem iných - namieta, že mu vyjadrenie žalovaného nebolo doručené v plnom rozsahu, keďže mu neboli doručené prílohy vyjadrenia žalovaného - najmä mu nebol doručený „záznam hliadky Etán 902“ tvoriaci prílohu vyjadrenia žalovaného k podanej žalobe. Toto bez ďalšieho znamená, že zo strany súdu došlo k podstatnému porušeniu procesných práv žalobcu, čo platí o to viac, že práve o predmetný záznam opiera súd v podstatnej časti svojej rozhodnutie vo veci samej. Žalobcovi teda nebolo zo strany súdu doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 31.5.2016 v plnom rozsahu, keďže žalobcovi súd doručil len samotný text vyjadrenia žalovaného, nie prílohy predmetného vyjadrenia.

11. Za podstatné pochybenie správneho súdu (Krajského súdu v Bratislave) je potrebné považovať aj to, že v rozsudku sa súd nezaobrá argumentáciou žalobcu, ktorú prezentoval vo vzťahu k súdu (a v konečnom dôsledku aj vo vzťahu k žalovanému) vo svojom podaní zo dňa 6.12.2016, ktorý stav bol vyvolaný procesným pochybením súdu. Krajský súd procesne nesprávnym spôsobom nariadil pojednávanie vo veci na deň pred uplynutím lehoty na zaslanie písomného vyjadrenia žalobcu (k vyjadreniu žalovaného). Žalobca si je vedomý skutočnosti, že rozsudok (po jeho verejnom vyhlásení) je pre súd (ako aj ďalšie osoby) záväzný, ale rozsudok, ktorý bol vo veci vyhlásený dňa 7.12.2016 bol vyhlásený predčasne, t.j. súd meritorne rozhodol vo veci skôr, ako mohol žalobca realizovať svoje procesné práva viažuce sa k predmetu konania, a to v lehote ktorú určil súd. Toto, logicky, viedlo aj k tomu, že súd v napadnutom rozsudku necháva úplne bez akéhokoľvek hodnotenia všetky významné argumenty žalobcu obsiahnuté v jeho vyjadrení zo dňa 6.12.2016.

12. Pochybenia správneho súdu uvedené vyššie sú tak významné, že tieto predstavujú vstup nielen do procesných práv žalobcu (sťažovateľa), ale v konečnom dôsledku sa jedná aj o porušenie ústavných práv sťažovateľa, ktorý sa síce v súdom určenej lehote vyjadril k doručeným podkladom, ale včas prezentovanú argumentáciu sťažovateľa necháva správny súd v rámci rozhodovania vo veci samej bez povšimnutia, nehodnotí ju a fakticky ju neberie do úvahy ani v odôvodnení rozhodnutia. V tomto smere je z pohľadu sťažovateľa irelevantné, ako, resp. prečo došlo ku kolízii uvedených časových momentov (termín pojednávania - vyhlásenie rozsudku a uplynutie lehoty na poskytnutie vyjadrenia k súdom zaslanému podkladu), ale k tomuto stavu nepochybne došlo, a to pochybením súdu.

13. Pritom poznamenal, že argumentácia žalobcu obsiahnutá v jeho vyjadrení zo dňa 6.12.2016 nie je „symbolická“ a ani opakovaním už skôr prezentovaných úvah, ale jedná sa o rozsiahlu hmotnoprávnu argumentáciu, s ktorou sa súd v rámci konania mal riadne vysporiadať. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, súd síce nemusí reagovať na všetky argumenty účastníka konania, ale vždy musí reagovať na tie, ktoré tvoria podstatu sporu alebo s podstatou sporu súvisia. Podanie žalobcu zo dňa 6.12.2017 je nepochybne kvalifikovaným podaním s rozsiahlou skutkovou a právnou argumentáciou, s ktorou sa Krajský súd v Bratislave mal v priebehu konania a aj v odôvodnení rozsudku plnohodnotne vysporiadať, čo však neurobil.

14. Podľa názoru žalobcu, už len táto skutočnosť sama osebe predstavuje významné porušenie nielen jeho procesných práv (podľa SSP a iných všeobecne záväzných právnych predpisov), ale v konečnom dôsledku sa jedná aj o porušenie jeho ústavných práv na spravodlivý súdny proces.

15. Žalobca má za to, že pochybením Krajského súdu v Bratislave je aj to, že v odôvodnení rozsudku sa súd nevysporiadal a fakticky vôbec neriešil argumentáciu žalobcu v nasledovnom kontexte: Žalobca počas pojednávania dňa 7.12.2016 poukázal na to, že žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 31.5.2016 výslovne nespochybnil skutkové tvrdenia obsiahnuté v žalobe - a teda tieto - s odkazom na subsidiaritu prvej a druhej časti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok na konanie podľa zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, je potrebné považovať medzi stranami za nesporné. Ide pritom najmä o nasledovné skutkové tvrdenia viažuce sa k priebehu blokového konania:

- správny orgán po žalobcom namietanom nezisťovaní všetkých právne relevantných skutkových okolností toto zisťovanie výslovne odmietol s vyjadrením, že správny orgán tieto okolnosti nezaujímajú

- žalovaný správny orgán s výrokom, že ho to nezaujíma, zastavil žalobcu vo vysvetľovaní spôsobu spáchania priestupku, jeho následkov, okolností spáchania priestupku a pod. a neumožnil mu uplatniť s tým súvisiace návrhy. Z uvedeného teda vyplýva, že žalovaný správny orgán vyššie uvedené tvrdenia obsiahnuté v žalobe akceptoval, t.j. ide o okolnosti medzi stranami nesporné, ktoré však súd v rámci rozhodovania vo veci samej, ako aj v odôvodnení rozsudku - napriek tomu - necháva úplne bez povšimnutia, čo spôsobuje arbitrárnosť rozhodnutia. Z daného právneho stavu je totiž nepochybne zrejmé, že:

- žalovaný správny orgán sa fakticky priznal k tomu, že počas riešenia priestupkovej veci žalobcu, priestupcovi neumožnil vo vzťahu k správneho orgánu uvádzať skutočnosti relevantné pre posúdenie intenzity sankcie (výšky pokuty) podľa § 12 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (v účinnom znení) - ďalej aj ako „ZoP“

- žalovaný správny orgán sa fakticky priznal k tomu, že je pravdou, že on sám neprihliadal na okolnosti obsiahnuté v § 12 ZoP, na ktoré mal prihliadať pri rozhodovaní o výške pokuty (blokovej pokuty), ktorú priestupcovi následne uložil.

Podľa názoru sťažovateľa je teda nepochybne, že žalovaný správny orgán pri rozhodovaní o výške pokuty, ktorú žalobcovi uložil, neprihliadal na ustanovenie § 12 ZoP, že pokutu určil bez skúmania zákonných parametrov vyplývajúcich z daného ustanovenia zákona, pričom riadna a plnohodnotná aplikácia tohto ustanovenia nie je vylúčená ani v blokovanom konaní. Žalobcovi (sťažovateľovi) potom nie sú známe dôvody, prečo tak významnú okolnosť (priznanie sa k nezákonnosti priamo zo strany správneho orgánu) nechal Krajský súd v Bratislave v rámci rozhodovania vo veci a odôvodnení rozsudku bez povšimnutia, čo žalovaný vníma ako podstatné porušenie jeho procesných práv (aj v kontexte riadneho odôvodnenia rozsudku).

Nesprávne právne posúdenie veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP)

16. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave je postavený na nesprávnom právnom posúdení vecí, resp. nesprávnom výklade súvisiacich hmotnoprávnych a procesnoprávnych zákonných ustanovení. Je pravdou, že žalobca a žalovaný sa stotožňujú v tom, že žalobca počas vedenia motorového vozidla dňa 22.1.2016 telefonoval (a spáchal tak priestupok), pričom toto skutkové tvrdenie nie je medzi stranami sporné. Súd napriek tomu podstatnú časť odôvodnenia rozsudku venuje práve predmetnej otázke. Podstata podanej žaloby však spočívala na preskúmaní právnych otázok - zákonnosti postupu a rozhodnutia (bloku) v otázke primeranosti uloženej pokuty. Hlavným predmetom súdneho konania teda bolo posúdiť to, či a) sa na rozhodovanie o uložení pokuty v blokovanom konaní vzťahuje § 12 ods. 1 ZoP, b) toto ustanovenie zákona bolo správneho orgánom riadne aplikované, keď tento rozhodoval o výške pokuty, ktorú následne uložil žalobcovi za priestupok, ktorého sa dopustil dňa 22.1.2016 (pozri ods. 2), c) či existuje zákonná prekážka, ktorá by správneho súdu bránila v preskúmaní otázok podľa písm. a/ a b/, resp. v následnej prípadnej moderácii uloženej pokuty. V kontexte skutočností uvedených v ods. 4 sa ako kľúčovým javia body 23 až 25 odôvodnenia rozsudku, proti ktorému kasáčna sťažnosť smeruje. Z dôvodu, že argumentácia k uvedeným skutočnostiam bude rozsiahlejšia, žalobca ich uvádza v samostatných textových jednotkách nižšie.

17. Z bodu 24 odôvodnenia vyplýva, že súd predmetné právne otázky neposúdil správne. Práve v predmetnom bode odôvodnenia rozsudku totiž súd - na strane jednej - síce akceptuje tvrdenia žalobcu o tom, na aké skutočnosti je správny orgán povinný prihliadať pri určovaní výšky pokuty (za priestupok), avšak súčasne deklaruje, že „V blokovanom konaní táto podmienka (odôvodnenia výšky pokuty) splnená nemôže byť“. Z tohto záveru súdu - okrem iných - vyplýva, že súd nesprávne stotožnil dve skutočnosti, a to: a) povinnosť správneho orgánu prihliadať na faktory uvedené v § 12 ZoP (pri ukladaní pokuty za priestupok) a b) formálne odôvodnenie výšky pokuty v rozhodnutí (v blokovanom konaní). Žalobca si je vedomý skutočnosti, že v prípade blokovaného konania sa výška pokuty formálne na bloku neodôvodňuje, avšak neexistencia povinnosti správneho orgánu výšku pokuty formálnoprávne odôvodniť nemôže byť stotožňovaná s tým, že správny orgán nie je povinný pri posudzovaní výšky pokuty prihliadať na determinanty jej výšky uvedené v § 12 ods. 1 ZoP. Z bodu 24 odôvodnenia teda vyplýva, že súd zamietol žalobu - okrem iných - na tom právnom základe, že blok (v otázke výšky uloženej pokuty) nemusí byť odôvodnený. S týmto právnym názorom síce žalobca súhlasí, ale má za to, že táto

skutočnosť nezabavuje správny orgán povinnosti riadne aplikovať § 12 ods. 1 ZoP pri určovaní výšky pokuty. Správny súd teda nesprávne právne posúdil tú vec, že formálnoprávne odôvodnenie výšky pokuty a určenie správnej výšky pokuty (podľa § 12 ods. 1 ZoP) sú identické právne a skutkové inštitúty, čo sa však nezakladá na pravde.

18. Základným predpokladom pre vybavenie veci v priestupkovom konaní je súbor okolností uvedených v § 84 ods. 1 ZoP. Jedná si o tri podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne: ide o priestupok, pri ktorom prichádza do úvahy jeho vybavenie v blokovanom konaní, priestupok je spoľahlivo zistený, priestupca je ochotný pokutu zaplatiť. V prvom rade je potrebné poznamenať, že ustanovenie § 84 ZoP vôbec nerieši otázku výšky pokuty, ale len akceptáciu pokuty, resp. jej zákonné uloženie v rozpätí, ktoré vyplýva zo všeobecne záväznej právnej úpravy. Vo chvíli, keď žalobca (ako priestupca) súhlasí s vybavením veci v blokovanom konaní (a sú splnené aj ďalšie podmienky), vec sa vybavuje v blokovanom konaní. Po tom, čo žalobca vyslovil súhlas s riešením veci v blokovanom konaní, mal správny orgán uplatniť postup podľa § 12 ods. 1 ZoP a mal správne určiť výšku pokuty s prihliadnutím na uvedené faktory. Namiesto toho správny orgán rozhodol, že pokuta, ktorú ukladá žalobcovi je 50 Eur. Táto pokuta síce je v zákonom rozpätí (fakticky sa jedná o najvyššiu možnú pokutu za daný priestupok), ale správny orgán ju určil bez toho, aby prihliadol na okolnosti uvedené v § 12 ods. 1 ZoP, resp. ak aj na ne prihliadal, nevyhodnotil ich správne, keďže priestupcovi uložil najvyššiu možnú pokutu. Túto námietku žalobcu správny súd v priebehu konania a ani v rozsudku nerieši a fakticky sa správny súd odmietol zaoberať otázkou primeranosti uloženej pokuty. Žalobca v tejto súvislosti dôrazne odmieta, aby jeho súhlas s blokovaním konaní, príp. pokutou (ako druhom sankcie) ako základného predpokladu pre riešenie veci v blokovanom konaní, bol zo strany súdu stotožňovaný s jeho neexistujúcim súhlasom s výškou pokuty. Súd v rozsudku napriek tomu opakovane deklaruje, že priestupca súhlasil s výškou pokuty, čo sa však nezakladá na pravde. Priestupca súhlasil, aby bola vec vyriešená v blokovanom konaní a s uložením pokuty, nikdy však nevyslovil súhlas s výškou pokuty. Argumentáciu žalobcu potvrdzuje, paradoxne, aj text na bloku na pokutu nezaplatenú na mieste, na ktorom sa uvádza: „Páchateľ priestupku súhlasí s blokovaním konaní a preberá jeden výťažok blokov na pokutu nezaplatenú na mieste a peňažný poštový poukaz na zaplatenie ulomenej pokuty v sume na 50,00 Eur“. Žalobca teda súhlas vyslovil len vo vzťahu k spôsobu vybavenia veci.

19. Žalobca sa nestotožňuje s právnym výkladom Krajského súdu v Bratislave, ktorý je - vo veľmi zjednodušenej podobe - postavený na tom, že súd nepreskúmava výšku blokovej pokuty, preskúmava len to, či táto bola uložená v rozpätí, ktoré vyplýva zo zákona.

20. Daný výklad právnej normy žalobca nemôže akceptovať, a to najmä z nasledovných dôvodov:

a) žiadne ustanovenie zákona o priestupkoch a ani Správneho súdneho poriadku nevyklučuje, aby predmetom súdneho preskúmania bola aj výška pokuty uloženej v blokovanom konaní. Podľa ustálenej judikatúry, blok sa považuje za rozhodnutie vydané v správnom konaní, a preto musí byť bez ďalšieho predmetom súdneho preskúmania aj primeranosť sankcie. Súd nemôže redukovať svoju povinnosť preskúmať primeranosť pokuty uloženej v blokovanom konaní len na to, či táto je v zákonom pásme peňažných pokút,

b) samotná výška uloženej pokuty (aj v blokovanom konaní) musí byť uložená v kontexte § 12 ods. 1 ZoP, t.j. správny orgán musí preskúmať okolnosti, ktoré majú alebo môžu mať vplyv na výšku uloženej pokuty. Toto platí o to viac - čo fakticky konštatoval aj Krajský súd v Bratislave (v texte rozsudku) - že výška pokuty sa v blokovanom konaní (t.j. na bloku) formálnoprávne neodôvodňuje. Bez ohľadu na to, resp. práve z uvedeného dôvodu potom súd nemôže tiež odmietnuť poskytnutie súdnej ochrany priestupcovi s tvrdením, že ani súd nebude preskúmať primeranosť pokuty. Občan (priestupca) sa tak môže dostať do situácie, kedy napr. z dôvodu časovej tiesne, priameho alebo nepriameho nátlaku, z dôvodu predchádzania ďalším procesným trovám akceptuje vybavenie veci v blokovanom konaní, ale dostane sa „do pasce“, keďže po vyslovení súhlasu s vybavením veci v blokovanom konaní nemá kontrolu (a ani následnú súdnu ochranu) nad výškou pokuty, ktorá mu je uložená,

c) keďže § 84 ZoP nevyklúčil pri ukladaní pokuty v blokovanom konaní § 12 ods. 1 ZoP, kedykoľvek o to priestupca požiada (žalobou a v zákonnej lehote), musí byť (aj v rámci súdneho konania) preskúmateľné, či správny orgán pri rozhodovaní o akejto pokute naozaj prihliadal na faktory uvedené v § 12 ods. 1

ZoP. Ide teda o puristickú - právnu otázku preskúmania zákonnosti rozhodnutia v jeho celosti a nielen vybraných zložiek právneho režimu bloku.

21. Práve s odkazom na ods. 2 písm. c/ tohto článku kasačnej sťažnosti, považuje žalobca za neprípustné, aby správny súd obmedzoval svoju vlastnú zákonnú právomoc, pôsobnosť a súčasne povinnosť preskúmať pokuty uložené v blokovom konaní. Ak ustálená rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu SR (a Ústavného súdu SR) potvrdili, že blokové konanie (blok) je preskúmateľný súdom, potom musí byť predmetom súdneho prieskumu všetko, čo je s daným konaním a rozhodnutím (blokom) spojené (čo v konečnom dôsledku správne vymedzil správny súd, napr. aj v bode 13 odôvodnenia rozsudku). Opačný prístup by predstavoval nebezpečný precedens, kedy by správny súd na základe vlastného uváženia selektívne (a fakticky svojvoľne) vyberal elementy zákonnosti, ktoré podriadi, a ktoré nepodriadi súdnemu prieskumu. Ak je totiž spôsobilým predmetom súdneho prieskumu blokové konanie (ako procesný postup), ako aj rozhodnutie vydané v blokovom konaní, obsahom takéhoto súdneho prieskumu musí byť nepochybne aj primeranosť uloženej sankcie (v kontexte § 12 ods. 1 ZoP) ako podstatnej zložky deliktuálneho postihu (a to aj v skrátenom konaní). Súd nemôže reštriktívnym výkladom určiť, že výšku blokovej pokuty nebude preskúmať, príp. moderovať, keďže možnosť takéhoto postupu správnym súdom nevyplýva zo žiadnej všeobecne záväznej právnej úpravy) a vo svojej podstate by to mohlo predstavovať aj popretie súdnej ochrany poskytovanej súdmi občanom Slovenskej republiky (pred orgánmi verejnej správy).

22. Žalobca sa nestotožňuje ani s právnym názorom súdu, ktorý v rozsudku v bode 23 odôvodnenia deklaruje, že: „Podpisom na prevzatý blok žalobca potvrdil jeho prijatie i súhlas so závermi o spáchaní priestupku, s výškou pokuty ako aj ochotu pokutu zaplatiť“. Rovnako v bode 26 odôvodnenia súd uvádza: „O čom však súd nemá pochybnosti je skutočnosť, že správny orgán pri určovaní výšky pokuty komunikoval so žalobcom, ktorý s jej výškou súhlasil, čo potvrdil na preskúmanom rozhodnutí (bloku) svojim podpisom“. Tento záver súdu bol fakticky hlavnou argumentačnou líniou súdu pre zamietnutie žaloby žalobcu, avšak tento záver súdu je nesprávny a predstavuje rozpor so zákonom. Jediný súhlas, ktorý je možné z bloku (preskúmaného rozhodnutia) abstrahovať je súhlas žalobcu s blokovým konaním ako s formou skráteného konania o priestupku a nie súhlas s inými skutočnosťami (ako to uvádza súd v bode 23, resp. 26 odôvodnenia rozsudku) a už vôbec nie súhlas s výškou pokuty. Súd dokonca nesprávne a v neprospech žalobcu vykladá aj jeho postoj k riešeniu veci v blokovom konaní. V bode 23 odôvodnenia súd naznačuje, že žalobca mohol odmietnuť zaplatenie pokuty a riešenie veci v blokovom konaní. Z uvedeného je zrejmé, že súd v rámci súdneho prieskumu si stotožnil dva pojmy: kvalitatívny pojem (pokuty) a kvantitatívny pojem (výška pokuty). Ako už žalobca uviedol, výška pokuty - a to ani pokuty ukladanej v blokovom konaní - nie je kategóriou voľnej diskusie medzi priestupcom a správnym orgánom, ale existuje jasný systém zákonných kritérií, na ktoré je potrebné prihliadať pri určovaní správnej výšky pokuty. Práve z uvedeného dôvodu zákonodarca v § 84 ZoP ako predpoklad vybavenia veci v blokovom konaní nepožaduje súhlas „priestupcu s výškou pokuty“, ale len súhlas s uložením pokuty (ktorá má byť, samozrejme, uložená v súlade so zákonom a najmä v súlade s § 12 ods. 1 ZoP). Súd prezumuje súhlas priestupcu s výškou pokuty a túto svoju prezumpciu opiera o to, že žalobca podpísal blok na pokutu nezaplatenú na mieste. Podpísanie bloku nie je súhlasom s výškou pokuty, ale len súhlasom s tým, aby sa vec vybavila v blokovom konaní, čo dokonca výslovne vyplýva priamo z textu bloku (súhlas je priestupcom vyslovovaný len vo vzťahu k blokovému konaniu, nie vo vzťahu k výške blokovej pokuty). Žalobca sa musí v tomto bode veľmi jasne postaviť aj proti implicitným záverom Krajského súdu v Bratislave, ktorý vykladá zákon fakticky v neprospech slabšej strany (priestupcu), a to tak, že podpísaním bloku akceptoval aj pokutu. Tu poukazuje žalobca, napr. na rozhodnutie Európskeho súd pre ľudské práva (27.2.1980) vo veci Deweer proti Belgicku, z ktorého vyplýva, že právo na súd je mimoriadne dôležité, a preto skutočnosť, že osoba sa ešte pred súdnym konaním dohodla na akomsi urovnaní veci (s orgánom verejnej moci), nemôže znamenať, že sa práva na súdnu ochranu vzdala. Súd pritom v súdnej veci uplatnil práve tento postoj, t.j. realizuje výklad zákona v neprospech priestupcu, predpokladá jeho súhlas s výškou pokuty (ktorý súhlas s výškou pokuty nevyplýva tak zo zákona, ako ani z bloku) a fakticky mu odmietol poskytnúť súdnu ochranu v otázke primeranosti sankcie, ktorá mu bola uložená.

23. Z dôvodu, že súd celkovo odmietol preskúmať zákonnosť bloku a nadväzujúcej pokuty, sekundárne pochybil aj v tom, že žalobcom predložené dôkazy fakticky nebral do úvahy. Žalobca nikdy netvrdil, že sa priestupku nedopustil (veď v konečnom dôsledku práve preto súhlasil aj s riešením veci v blokovom konaní), t.j. medzi žalobcom a žalovaným ani nie je sporné, že zo strany žalobcu došlo k naplneniu skutkovej podstaty priestupku. Súdne konanie sa ale týka primeranosti uloženej sankcie a práve na túto podľa § 12 ods. 1 ZoP musela a mala mať vplyv aj dĺžka sporného telefonátu, ktorý bol v trvaní 6 sekúnd (slovom: šesť sekúnd). Súd však uvedenú skutočnosť a vykonaný dôkaz v danom kontexte nehodnotil ani neposudzoval.

24. Uviedol, že ani prípadný súhlas s vybavením veci v blokovom konaní nemôže minimalizovať režim súdnej ochrany, ktorá musí byť priestupcovi poskytnutá zo strany všeobecných súdov pri preskúvaní postupov správnych orgánov (v deliktuálnych veciach), čo v konečnom dôsledku vyplýva aj z medzinárodnoprávných záväzkov Slovenskej republiky. Poukázal napr. na nález - č. k.: III. ÚS 366/2012-42 zo dňa 15.1.2013, v ktorom Ústavný súd SR rozhodol o porušení základných práv sťažovateľa v súvislosti s postojom všeobecných súdov k otázke preskúvania blokov. Z uvedeného dôvodu je potom plne opodstatnená požiadavka žalobcu, aby v rámci preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu (blok), správny súd preskúmal aj primeranosť uloženej sankcie, keďže táto - na rozdiel, napr. od trestného práva - nie je a nemôže byť predmetom dohody a vyjednávania medzi orgánom verejnej moci a priestupcom. V blokovom konaní priestupca súhlasí s vybavením veci v skrátenej konaní, súhlasí s tým, že mu bude uložená pokuta, ale jeho súhlas s výškou pokuty sa ani nevyžaduje a ani sa nemôže skúmať. Akonáhle priestupca súhlasí s riešením veci v blokovom konaní, správny orgán si musí splniť povinnosť uložiť pokutu v správnej výške, ktorá musí byť následne predmetom súdneho prieskumu. Podpísanie bloku a prevzatie poštového poukazu (na akúkoľvek peňažnú sumu - pokutu) za dopravný priestupok, nie je možné v právnom štáte vykladať ako dohodu správneho orgánu s priestupcom o výške pokuty (a to najmä z dôvodu, že takúto dohodu všeobecne záväzná právna úprava neupravuje ani nepozná) a už vôbec nie za „vzdanie sa práva“ priestupcu vo vzťahu k súdnemu prieskumu primeranosti takto uloženej peňažnej pokuty.

25. Nesprávne právne posúdenie, resp. procesné pochybenie súdu vo veci vyplýva aj z ústneho odôvodnenia rozsudku, ktoré súd realizoval bezprostredne po vyhlásení rozsudku. Z daného ústneho odôvodnenia vybral relevantné časti, ktoré sumarizoval (buď citáciou alebo parafrázovaním) nasledovne: v blokovom konaní sa konštatuje a účastník administratívneho konania to svojím podpisom potvrdzuje, že súhlasí so závermi a zisteniami správneho orgánu preskúmanie blokovej pokuty v režime správneho súdnictva by malo opodstatnenie (zmysel), keby pokuta bola uložená mimo pokutového pásma, na základe neplatného predpisu, príp. nepríslušným štátnym orgánom to rozhodnutie ako také, bolo vydané len preto, že Vy ako osoba obvinená zo spáchania priestupku ste, so všetkými okolnosťami, či už skutkovými alebo právnymi súhlasili. súd akceptoval, že má aj v tejto veci plnú jurisdikciu, avšak skonštatoval, že považujeme nad rámec tejto jurisdikcie takú ingerenciu do rozhodovania v správnom súdnictve, kde by sme preskúmavali aj to, či v blokovom konaní, kde - ako opakujem niekoľkokrát - nebolo nič sporné, čo ste potvrdili svojím podpisom, zasahovali do právomoci správneho orgánu a upravovali ich pokuty... súd deklaroval, že ak by v žalobcovi bola v konaní uložená identická pokuta, avšak nie v blokovom, ale štandardnom správnom konaní - a počas súdneho konania by sa preukázalo, že tvrdenia žalobcu ako boli prezentované v priebehu tohto súdneho konania - boli pravdivé, súd by pokutu nepochybne modifikoval (znížil).

26. Žalobca má za to, že aj ústne odôvodnenie rozsudku uskutočnené bezprostredne po jeho vyhlásení, preukazuje nesprávne posúdenie súvisiacich právnych otázok zo strany súdu. V tejto súvislosti najmä poukázal na nasledovné:

a) právny názor súdu, že „v blokovom konaní sa konštatuje a účastník administratívneho konania to svojím podpisom potvrdzuje, že súhlasí so závermi a zisteniami správneho orgánu“ nemá žiadnu zákonnú oporu a tiež to nevyplýva ani zo samotného bloku na pokutu nezaplatenú na mieste. Blokované konanie ako skrátaná forma konania je naozaj realizovaná v prípade, ak priestupca nepochybňuje skutok

(čo je tento prípad) a je ochotný pokutu zaplatiť, ale nevyjadruje súhlas s výškou pokuty. Správne orgány aj správne súdy musia veľmi striktné rozlišovať medzi dvoma etapami blokového konania:

vyjadrenie súhlasu priestupcu (žalobcu) s blokovým konaním

uloženie správnej výšky pokuty ako povinnosti správneho orgánu - na uloženie správne výšky pokuty pritom žalobca nemá žiadny dosah a akonáhle konštatuje, že súhlasí s riešením veci v blokovom konaní a so zaplatením pokuty (ako druhom sankcie, nie s jeho výškou), zákon mu nedovoľuje takýto súhlas vziať späť alebo ho inak modifikovať.

b) z tvrdení správneho súdu prezentovaných v rámci ústneho odôvodnenia rozsudku síce na jednej strane vyplýva, že súd akceptuje svoju plnú jurisdikciu, ale fakticky - bez zákonnej opory - ju zužuje len na také otázky ako je napr. preskúmavame aplikácie nesprávneho zákonného predpisu, preskúmavame toho, či rozhodnutie uložil príslušný správny orgán a pod. Podľa názoru sťažovateľa, práve takýto postup je v rozpore so zásadou plnej jurisdikcie a fakticky predstavuje porušenie práva na spravodlivý súdny proces, keďže súd sa bez zákonnej opory rozhodol obmedziť svoju plnú jurisdikciu (v neprospech žalobcu). Tento postoj je z pohľadu sťažovateľa o to prekvapujúcejší, že súd v rámci ústneho odôvodnenia rozsudku dokonca naznačil, že ak by preskúmal výšku pokuty, ktorá je predmetom žaloby - uloženej v klasickom správnom konaní, žalobe by vyhovel a pokutu by znížil. Súd teda zrejme vec vyhodnotil tak, že pokuta vo výške 50,00 Eur uložená žalobcovi v blokovom konaní síce primeraná nie je, ale napriek tomu ju nemodifikoval a žalobu zamietol.

c) aj z nasledovných vyhlásení súdu (To rozhodnutie ako také, bolo vydané len preto, že Vy ako osoba obvinená zo spáchania priestupku ste, so všetkými okolnosťami, či už skutkovými alebo právnymi súhlasili, a ...kde by sme preskúmavali aj to, či v blokovom konaní, kde - ako opakujem niekoľkokrát - nebolo nič sporné, čo ste potvrdili svojim podpisom, zasahovali do právomoci správneho orgánu a upravovali ich pokuty...) vyplýva, že súd z právnych noriem žalobcovi neznámych (a zrejme neexistujúcich), vyvodil záver, že súhlas priestupcu s riešením veci v blokovom konaní je automaticky aj súhlasom priestupcu s výškou uloženej pokuty (čo však nemá žiadnu oporu v zákone) a že súhlas s riešením veci v blokovom konaní je súčasne vzdaním sa práva (priestupcu) v tom zmysle, aby bola výška pokuty uloženej v blokovom konaní preskúmaná súdom (v režime plnej jurisdikcie správneho, a to aj s prihliadnutím na prípad Deweer vs. Belgicko - pozri vyššie).

27. Súd teda svoj postup vo veci (nepreskúvanie primeranosti pokuty uloženej v blokovom konaní) založil na nesprávnej premise o súhlase priestupcu s výškou blokovej pokuty, resp. na nesprávnom právnom názore, že súhlas priestupcu s riešením veci v blokovom konaní je aj jeho súhlasom s výškou pokuty (čo však nemá zákonnú oporu) a rovnako nemá zákonnú oporu ani postoj súdu, ktorý bez toho, aby mu bola takáto možnosť daná zákonom, odmietol fakticky preskúmať primeranosť uloženej pokuty, čím porušil práva žalobcu na spravodlivý súd, resp. na primeranú súdnu ochranu a konanie a rozhodnutie ako také javí známky arbitrárnosti. Sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v súlade s § 462 ods. 1 SSP rozhodol o zrušení rozsudku Krajského súdu v Bratislave - č. k. 6S/60/2016-44 zo dňa 7.12.2016 a aby kasačný súd vrátil vec Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Žiadal priznať náhradu trov kasačného konania.

III.

Vyjadrenie žalovaného

28. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný správny orgán, uviedol, že hliadka Obvodného oddelenia Policajného zboru (ďalej len „OO PZ“) pod volacím znakom Etán - 902 dňa 22.1.2016 v čase o 14.50 hod. v rámci hliadkovej služby na Einsteinovej ceste spozorovali motorové vozidlo VW Touareg modrej farby, ktorého vodič počas jazdy telefonoval. Uvedené vozidlo sa hliadka rozhodla zastaviť. Vodič bol vyzvaný k predloženiu dokladov potrebných na vedenie a prevádzku motorového vozidla. Ako vodič bol zistený p. W. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. ul. č. XX, N.. Hliadka vodičovi vysvetlila dôvod zastavenia, pričom tento sa k priestupku na mieste priznal. Následne bola hliadkou OO PZ vodičovi uložená bloková pokuta vo výške 50 € s čím vodič súhlasil a predložil 500 €-urovú bankovku. Vodičovi hliadka následne oznámila, že pri sebe nemá takú hotovosť aby mu mohli z 500 €-urovej bankovky vydať a spýtali sa ho či nemá pri sebe menšiu hotovosť, načo vodič podľa vyjadrenia hliadky znervóznel a uviedol, že tá 500 €-urová bankovka je platidlo podľa zákona o mene a hliadka je povinná ho prijať.

Hliadka vodičovi p. C. opakovane uviedla, že takú vysokú hotovosť pri sebe nenesia a ani nemajú, a že sa s vodičom p. C. môžu presunúť na najbližšiu čerpaciu stanicu, kde si bankovku môže rozmeniť. Vodič na základe tohto opätovne znervóznel a uviedol hliadke, že ho do rozmieňania peňazí nemôžu nútiť. Hliadka mu uviedla, že ho nikto nenúti, ale nemajú mu ako vydať. Následne vodičovi hliadka uviedla, že mu môžu vypísať blokovú pokutu nezaplatenú na mieste a vystaviť mu šek. S týmto vodič podľa vyjadrenia hliadky OO PZ súhlasil. Po vypísaní blokovej pokuty a vystavení šeku si vodič p. C. od veliteľa hliadky nstržm. R. H. pýtal osobné číslo a meno, na čo mu nstržm. H. uviedol, že je riadne označený aj odznakom aj menom a osobné číslo má uvedené aj na bloku, na pokute nezaplatenú na mieste. Následne vodič blokovú pokutu nezaplatenú číslo: 11057173 na mieste podpísal. Bol mu vydaný originál blokovej pokuty nezaplatenej na mieste a poštová poukážka na zaplatenie pokuty. Viac zo strany OO PZ k situácii nie je možné uviesť.

III.

Konanie na kasačnom súde

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, s poukazom na § 453 ods. 1 a 2 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 4 SSP), a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná.

30. Predmetom kasačného konania v preskúmvanej veci je rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/60/2016-44 zo dňa 7.12.2016, ktorým tento zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 11057173 zo dňa 22.1.2016, ktorým sťažovateľovi bola uložená v blokovom konaní bloková pokuta vo výške 50 € z dôvodu, že žalobca vo vyššie uvedený deň počas vedenia motorového vozidla telefonoval, čím porušil § 4 ods. 2 písm. m/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, čím sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

31. Podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 162/2015 Z.z. (ďalej len „SSP“) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

(2) Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

32. Podľa § 194 ods. 1, 2 SSP správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

(2) Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

33. Podľa § 195 SSP správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

a) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,

- b) ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,
- c) ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,
- d) ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania,
- e) ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.

34. Podľa § 196 SSP ak správny súd mimo žalobných bodov zistí, že sú dané vady uvedené v § 195, oznámi to bezodkladne účastníkom konania a vyzve ich, aby sa k nim v určenej lehote vyjadrili.

35. Podľa § 197 SSP správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný.

36. Podľa § 198 ods. 1 až 5 SSP správny súd môže na základe výsledkov ním vykonaného dokazovania na návrh žalobcu rozsudkom

- a) zmeniť druh alebo výšku sankcie, aj keď orgán verejnej správy pri jej uložení nevybočil zo zákonného rámca správnej úvahy, ak táto sankcia je neprimeraná povahe skutku alebo by mala pre žalobcu likvidačný charakter,
- b) upustiť od uloženia sankcie, ak účel správneho trestania možno dosiahnuť aj samotným prejednaním veci.

(2) Správny súd môže podľa odseku 1 rozhodnúť len tak, ako mohol podľa osobitného predpisu rozhodnúť orgán verejnej správy.

(3) Ak je žalobcom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá bola postihnutá napadnutým rozhodnutím alebo opatrením orgánu verejnej správy, nemôže byť správnym súdom rozhodnuté podľa odseku 1 v jej neprospech.

(4) Rozsudok správneho súdu podľa odseku 1 nahrádza výrok rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy v takom rozsahu, v akom bolo rozhodnuté o zmene druhu alebo výške sankcie alebo upustení od jej uloženia.

(5) Vo výroku rozsudku podľa odseku 1 správny súd uvedie

- a) označenie napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy,
- b) druh a výšku sankcie uloženej orgánom verejnej správy,
- c) druh a výšku sankcie uloženej správnym súdom alebo upustenie od jej uloženia.

37. Podľa § 84 ods. 1 až 5 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch za priestupok možno uložiť pokutu v blokovom konaní, ak je priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný pokutu (§ 13 ods. 2) zaplatiť.

(2) Priestupok možno vybaviť aj napomenutím, ak zaň podľa tohto zákona nemožno uložiť zákaz činnosti alebo prepadnutie vecí alebo ak nejde o priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. h) druhého bodu. Napomenutie sa nepovažuje za sankciu.

(3) Proti blokovému konaniu sa nemožno odvolať, nemožno ho obnoviť ani preskúmať mimo odvolacieho konania.

(4) Pokuty v blokovom konaní sú oprávnené ukladať a vyberať správne orgány, v ktorých pôsobnosti je prejednanie priestupkov, osoby nimi poverené a ďalej orgány ustanovené týmto alebo iným zákonom.

(5) V blokovom konaní nemožno prejednať priestupky, o ktorých sa koná len na návrh.

38. Podľa § 85 ods. 1 až 4 zákona č. 372/1990 Zb. bloky na ukládanie pokút (ďalej len „pokutové bloky“) vydáva Ministerstvo financií Slovenskej republiky.

(2) Orgány oprávnené ukladať a vyberať pokuty v blokovom konaní odoberajú pokutové bloky od daňového úradu.

(3) Ak nemôže páchatel' priestupku zaplatiť pokutu na mieste, vydá sa mu blok na pokutu na mieste nezaplatenú s poučením o spôsobe zaplatenia pokuty, o lehote jej zaplatenia a následkoch nezaplatenia pokuty. Prevzatie tohto bloku páchatel' priestupku potvrdí.

(4) Poverené osoby sú povinné preukázať, že sú oprávnené ukladať a vyberať pokuty v blokovom konaní. Na pokutových blokoch sa vyznačia údaje o tom, komu, kedy a za aký priestupok bola pokuta v blokovom konaní uložená.

39. Podľa § 4 ods. 2 písm. m/ zákona č. 8/2009 Z.z. vodič nesmie počas vedenia vozidla používať telefónny prístroj okrem telefonovania s použitím systému „voľné ruky“ alebo vykonávať inú obdobnú činnosť, ktorá nesúvisí s vedením vozidla; to neplatí pre vodiča vozidla ozbrojených síl Slovenskej republiky (ďalej len „ozbrojené sily“), ozbrojených bezpečnostných zborov, ozbrojených zborov, Vojenskej polície, obecnej polície, Hasičského a záchranného zboru, ostatných hasičských jednotiek, Horskej záchrannej služby, záchrannej zdravotnej služby, banskej záchrannej služby, Vojenského spravodajstva a Slovenskej informačnej služby pri plnení svojich úloh.

40. Podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a/ až k/, poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

41. Podľa § 22 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb. v blokovom konaní alebo v rozkaznom konaní za priestupok podľa odseku 1 písm. l/ možno uložiť pokutu do 50 eur.

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti, že v predmetnej veci išlo o konanie o správnej žalobe vo veciach správneho trestania podľa druhej hlavy, tretej časti SSP. Konkrétne išlo o prieskum rozhodnutia žalovaného, ktorým sťažovateľovi bola uložená v blokovom konaní pokuta vo výške 50 € pre porušenie § 4 ods. 2 písm. m/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, čím sa mal dopustiť priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

43. Kasačný súd preskúmal rozsudok prvostupňového správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z pohľadu, či správny súd rešpektoval ust. § 195 a nasl. SSP, podľa ktorého správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby s poukazom na ust. § 195 písm. a/ až e/ SSP. Aj keď to správny súd výslovne v odôvodnení rozhodnutia nekonštatoval, ani kasačný súd v zmysle ust. § 453 ods. 2 SSP veta za bodkočiarkou, keďže nie je viazaný v predmetnej veci sťažnosťnými bodmi, nezistil dôvody podľa ust. § 195 písm. a/ až e/ SSP, ktoré by boli dôvodom na postup podľa § 196 SSP.

44. K jednotlivým sťažnosťným námietkam sťažovateľa kasačný súd udáva nasledovné :

45. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nesprávny procesný postup krajského súdu s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f/ SSP a tiež nesprávne právne posúdenie veci s poukazom na § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. Nesprávny procesný postup krajského súdu mal podľa sťažovateľa spočívať v tom, že pokiaľ správny súd zaslal vyjadrenie žalovaného k žalobe žalobcu sťažovateľovi s tým, aby sa k tejto mal možnosť vyjadriť v lehote do 15 dní, takéto vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného bolo dané na

poštovú prepravu dňa 7.12.2016 a súdu bolo doručené dňa 9.12.2016. Uviedol, že okrem iných skutočností v tomto vyjadrení namietal, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného v plnom rozsahu, neboli mu doručené prílohy vyjadrenia a to záznam hliadky Etan 902, ktorý tvoril prílohu vyjadrenia žalovaného k podanej žalobe. Namietal, že krajský súd procesne nesprávnym spôsobom nariadil pojednávanie na deň pred uplynutím lehoty na zaslanie písomného vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovaného a to na deň 7.12.2016. Mal za to, že argumentácia v jeho vyjadrení obsahovala rozsiahlu hmotnoprávnú argumentáciu, s ktorou sa správny súd v rámci rozsudku mal riadne vysporiadať.

46. Sťažovateľ tiež mal za to, že žalovaný určil pokutu bez skúmania zákonných parametrov vyplývajúcich z ust. § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch podľa ktorého pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní. Sťažovateľ poukazoval na zníženie uloženej výšky pokuty, že správny súd sa fakticky odmietol zaoberať sankčnou moderáciou vo vzťahu k výške uloženej pokuty.

47. K námietke sťažovateľa vo vzťahu k nesprávnemu procesnému postupu správneho súdu kasačný súd uvádza, že z obsahu súdneho spisu zistil skutočnosť, že žaloba žalobcu bola zaslaná žalovanému na vyjadrenie podaním zo strany súdu zo dňa 12.5.2016, ktoré žalovaný prevzal dňa 20.5.2016. Žalovaný podal k žalobe vyjadrenie zo dňa 31.5.2015, ktoré Krajskému súdu v Bratislave bolo doručené dňa 6.6.2016. Uvedené vyjadrenie žalovaného bolo žalobcovi doručované výzvou zo dňa 31.10.2016 s poukazom na § 106 ods. 1 SSP s možnosťou k tomuto vyjadreniu sa vyjadriť v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Uvedenú výzvu žalobca prevzal dňa 23.11.2016, t.j. lehota plynula do 7.12.2016. Pojednávanie v predmetnej veci správny súd nariadil na termín dňa 7.12.2016. Zo zápisnice o pojednávaní bolo zistené, že na tomto pojednávaní sa riadne zúčastnil osobne aj samotný žalobca. Žalobca svoju žalobu predniesol ústne a na pojednávaní predložil aj tzv. Stanovisko k vyjadreniu žalovaného k žalobe.

48. V súdnom spise sa nachádza aj vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 31.5.2016, ktoré Krajskému súdu v Bratislave bolo doručené dňa 9.12.2016, pričom toto podanie bolo dané na poštovú prepravu dňa 7.12.2016.

49. Súd vyhodnotil túto námietku sťažovateľa ako nedôvodnú vzhľadom k tomu, že s poukazom na § 106 ods. 1 SSP, podľa ktorého „ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenia alebo rozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania, zašle bezodkladne žalobcovi vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov k žalobe. Žalobca sa k ním môže vyjadriť v lehote určenej správnym súdom.“ Zákonná koncepcia doručovania žaloby a vyjadrenia účastníkom konania, repliky a dupliky je uplatnením princípu kontradiktórnosti konania v správnom súdnictve. Po doručení žaloby správnomu súdu doručí správny súd žalobu na vyjadrenie žalovanému, vyjadrenie žalovaného k žalobe je fakultatívne podriadené pod režim repliky (§ 106 ods. 1 SSP), na ktorý nadväzuje režim dupliky, podľa ods. 2 § 106 SSP. Správny súdny poriadok je dôsledne budovaný na princípe rovnosti zbraní, pričom podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou rovnosťou zbraní je, aby účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva, predložiť argumenty a reagovať aj na protiargumenty protistrany. EŠLP v rámci svojej judikatúry požaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť a príslušnú argumentáciu za podmienok, ktoré ju nestavujú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je aj odporca. Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a s pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri rozsudok EŠLP zo dňa 4.6.2002 vo veci Komanický v. Slovenská republika, sťažnosť č. 32106/96, bod 46). Úlohou súdu je posúdiť, či konanie posudzované vo svojej celistvosti bolo spravodlivé. Reagovať na vyjadrenie žalovaného replikou je procesným právom, nie povinnosťou žalobcu. Výplýva to jednak z gramatického výkladu § 106 ods. 1 veta druhá SSP no i z celkového charakteru tohto procesného inštitútu. Treba pritom zdôrazniť, že následky spojené s koncentráciou konania sú vo vzťahu k žalobcovi spojené práve tzv. replikou. Podstatné v tomto prípade

je umožnenie zo strany správneho súdu procesne reagovať na všetky relevantné skutkové a právne tvrdenia druhého účastníka, aby bol dodržaný princíp rovnosti zbraní. To, či žalobca toto svoje procesné oprávnenie využije, je vecou jeho rozhodnutia a procesnej taktiky. Ak však toto procesné oprávnenie reagovať tzv. replikou nevyužije, je potrebné zdôrazniť, že to môže mať pre žalobcu určité procesné následky. Z princípu sudcovskej koncentrácie vyplýva, že neskôr uplatnené skutkové tvrdenie alebo právna argumentácia nebudú zo strany správneho súdu akceptované s poukazom na tzv. spätnú koncentráciu konania. V prípade, že žalobca svoje právo na procesnú repliku využije, je odôvodnený postup správneho súdu podľa § 106 ods. 2 SSP, tzn. umožnenie žalovanému reagovať tzv. duplikou. Opätovne bude otázkou procesnej taktiky žalovaného, či svoje procesné oprávnenie na dupliku využije alebo nie. Po vyčerpaní repliky a dupliky správny súd na ďalšie vyjadrenia nemusí prihliadnuť o čom účastníkov poučí.

50. Je nesporné z obsahu súdneho spisu, že sťažovateľ využil právo repliky v zmysle ust. § 106 ods. 1 SSP a vyjadril sa k vyjadreniu žalovaného, jednak na nariadenom pojednávaní predložením tzv. Stanoviska k vyjadreniu žalovaného a následne v písomnom vyjadrení, ktoré ale príslušnému správne súdu bolo doručené až po vyhlásení rozhodnutia vo veci. Uvedené skutočnosti však kasačný súd nevyhodnotil ako vadu v zmysle § 440 ods. 1 písm. f/ SSP. Podľa názoru kasačného súdu nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

51. Námetka sťažovateľa, že jeho argumentácia obsiahnutá vo vyjadrení zo dňa 6.12.2016, doručená správne súdu až po vyhlásení rozhodnutia je rozsiahlo-hmotnoprávnou argumentáciou vo veci, neobstojí, nakoľko správne súdu bolo známe vyjadrenie - Stanovisko žalobcu k vyjadreniu žalovaného, ktoré predložil na konkrétnom pojednávaní dňa 7.12.2016. Na tomto pojednávaní nenamietal, nepoukazoval na to, že mu boli upreté procesné práva v spojitosti s vyjadrením sa k vyjadreniu žalovaného. Kasačný súd udáva, že tieto skutočnosti sťažovateľ namietal až následne v kasačnej sťažnosti, pričom sa javí kasačnému súdu táto námetka ako účelová, keď vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného sťažovateľ podal na poštovú prepravu až dňa 7.12.2016. Kasačný súd opakuje, že sťažovateľ podal na pojednávaní dňa 7.12. 2016 ústne a aj písomné vyjadrenie k veci, mal možnosť reagovať na vyjadrenie žalovaného, čo aj vykonal aj v ústnej aj v písomnej forme.

52. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ďalej poukazuje na nesprávne právne posúdenie veci zo strany krajského súdu, keď predmetom súdneho konania bolo posúdiť, či na rozhodnutie o uložení pokuty v blokovom konaní sa vzťahuje § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch.

53. V kontexte uvedenej námietky kasačný súd uvádza, že v súvislosti s uvedeným musí najvyšší súd na prvom mieste vyriešiť základnú otázku, či je možné rozhodnutiu vydanému v blokovom konaní priznať nárok na súdnu ochranu garantovanú najmä prostredníctvom čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Je nepochybné, že zákonodarca včlenil do priestupkového konania popri rozkaznom konaní aj inštitút blokového konania ako autonómny spôsob riešenia zodpovednosti jednotlivca za porušenie administratívno-právnych predpisov prostredníctvom konania upraveného predovšetkým ustanoveniami § 84 až 86 zákona č. 372/1990 Zb.

54. V zmysle zásady logického výkladu argumentum a minori ad maius uvedené ustanovenia zákona č. 372/1990 Zb. implicitne nepripúšťajú subsidiárny účinok zvyšných ustanovených obsiahnutých v III. časti (Konanie o priestupkoch) zákona č. 372/1990 Zb. na blokové konanie, tzn. autonómny charakter blokového konania sa s výnimkou zásady subsidiarity (§ 51), ustanovení o príslušnosti (§ 52 až 57), objasňovania priestupkov (§§ 58 až 60) a priestupkových exempcií (§ 66), potvrdzuje.

55. V súvislosti s takto načrtnutým charakterom blokového konania najvyšší súd musí zdôrazniť, že hlavným úmyslom zákonodarcu pri navrhovaní mechanizmu riešenia priestupku prostredníctvom blokového konania (teleologická metóda výkladu právnej normy) je

1. uprednostnenie dohody o zodpovednosti za spáchanie priestupku a akceptácii pokuty medzi orgánom verejnej správy (§ 86) a domnelým páchatelom priestupku, ktorá vychádza

1.1. z vedomého a súčasne prejaveneho presvedčenia tohto páchatela, že vie,

1.1.1. čoho sa svojim konaním dopustil, a že

1.1.2. bude sankcionovaný iba prostredníctvom pokuty (motivačná pohnútkou prostredníctvom väčšinou nižšej sankčnej sadzby),

2. pred zdĺhavejším procesom s nutnosťou vykonať dokazovanie s možným ústnym pojednávaním, doručovaním relevantných listín účastníkom vrátane písomného a odôvodneného rozhodnutia s pripustením práva na riadne a mimoriadne opravné prostriedky,

3. pričom z tohto konania sa vylučuje návrhový priestupok (§ 84 ods. 5).

56. Podľa § 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch za priestupok možno uložiť pokutu v blokovom konaní, ak je priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný pokutu (§ 13 ods. 2) zaplatiť.

57. Podľa § 84 ods. 5 zákona č. 372/1990 Zb. v blokovom konaní nemožno prejednať priestupky, o ktorých sa koná len na návrh. Je nepochybné, že ovládajúcou zásadou v blokovom konaní je koncentračná zásada. Koncentračná zásada je mimoriadnou procesnou zásadou, ktorá účastníkovi zabráňuje, aby svoje návrhy, nové tvrdenia, resp. dôkazy prednášal kedykoľvek po začatí blokového konania ale iba do jeho začatia. Koncentračná zásada je logickým dôsledkom dohody o riadne zistenom skutkovom stave, a uvedená riadnosť sa spája s presvedčením obvineného z priestupku, že pri uvedených skutočnostiach uznáva, že je páchatelom takéhoto skutku a že je ochotný priznať si svoje zavinenie. Oprávnenosť koncentračnej zásady a najmä striktného stanoveného časového limitu, aby sa jednotlivец priamo na mieste rozhodol, či zvolí spôsob existujúcej situácie formou blokového konania alebo klasického priestupkového konania, vychádza zo snahy zvýšiť efektívnosť, rýchlosť a hospodárnosť priestupkového konania a tiež pedagogicky motivovať účastníkov konania uvedením si svojich chýb.

58. Hore načrtnutý charakter zaraďuje blokové konanie do skupiny skrátených správnych konaní. Súhlas páchatel'a prelomuje zásady správneho konania (najmä § 3 a 4 Správneho poriadku v spojení s § 51 zákona č. 372/1990 Zb.), a to najmä zásadu materiálnej pravdy, v prospech dohodnutej, a tým aj nevyvrátiteľnej domnienky naplnenia všetkých štyroch prvkov skutkovej podstaty priestupku (tzn. subjektu, subjektívnej stránky, objektu ako aj objektívnej stránky) vrátane posúdenia charakteru skutku, riadneho zistenia skutkového stavu, osoby obvinenej z priestupku a riadnosti uloženej sankcie prostredníctvom pokuty.

59. Práve citovaná domnienka navyše nepochybne potvrdzuje zákonnosť blokového konania, lebo pochybnosti o uvedených prvkoch, tzn. posúdenie skutku ako priestupku, riadneho zistenia skutkového stavu vrátane osoby obvinenej z priestupku tvoria v zmysle § 76 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. zákonné prekážky na ďalšie pokračovanie priestupkového konania.

60. Podľa § 76 ods. 1 písm. a/ až c/ zákona č. 372/1990 Zb. správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že

a) skutok, o ktorom sa koná, sa nestal alebo nie je priestupkom,

b) skutok nespáchal obvinený z priestupku,

c) spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

61. Ďalej je nutné spomenúť, že blokové konanie je založené na ústnej dohode, tzn. že v tomto prípade ide o právno-realizačné akty, ktoré teória správneho práva (napr. Hendrych, D. a kol., Správne právo, všeobecná časť, 6. vydanie, str. 237 a nasl.) zaraďuje do skupiny verejnoprávnych zmlúv. Verejnoprávnymi zmluvami je potom potrebné rozumieť dvoj alebo viacstranné správne úkony, ktoré zakladajú, menia alebo rušia administratívno-právne vzťahy, pričom najmenej jednou zmluvnou stranou je vždy subjekt správneho práva. Práve zrozumiteľný prejav vôle obvineného z priestupku vykonaný dobrovoľne, tzn. bez prvkov donútenia (nátlak fyzickou hrozbou či tieseň ako dôsledok psychického nátlaku), po uvedení si svojej právnej situácie a po zvážení právnych možností a s nimi spojených výhod a nevýhod, tzn. realizácia práva výberu z dvoch zákonných foriem konania, je hlavnou podmienkou pre platnosť dohody o vine a sankcii a pre riadne začatie blokového konania oprávneným

správnym orgánom.

62. Ďalšou logickou výnimkou z priestupkového konania založenej na súhlase obvineného z priestupku je to, že jeho ústny prejav správny orgán nezaznamenáva prostredníctvom zápisnice a obsah hore uvedenej ústnej dohody nie je ani zachytený prostredníctvom písomnej listiny. Naopak úradným potvrdením o tom, že boli naplnené všetky zákonné podmienky pre začatie blokového konania, je alebo pokutový blok alebo blok na pokutu na mieste nezaplatenú.

63. Pri prvej forme rozhodnutia v blokovom konaní obvinený z priestupku svoj súhlas s blokovým konaním (tzn. ochotu pokutu zaplatiť) požadovaný v zmysle § 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. vyjadruje konkludentne aktom zaplataenia samotnej pokuty. V druhom prípade svoj súhlas obvinený z priestupku písomne prejaví prostredníctvom podpisu vydaného bloku na pokutu na mieste nezaplatenú.

64. Obidve formy rozhodnutia neobsahujú ani výrokovú časť spolu so skutkovou vetou ani odôvodnenie a čiastočne ani poučenie. Na rozdiel od minimálneho rozsahu náležitostí rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní, ktoré je vymedzené prostredníctvom § 77 v spojení s § 51 zákona č. 372/1990 Zb. a § 47 Správneho poriadku, pokutové bloky v zmysle § 85 ods. 4 obsahujú iba opisné údaje o osobe páchatel'a, o čase spáchania skutku, právnej kvalifikácie priestupku a samotnej pokute.

65. Následne logickým dôsledkom absencie zápisnice, absencie odôvodnenia na pokutovom bloku ako aj hore uvedenej koncentračnej zásady je to, že zákon prostredníctvom ustanovenia § 84 nepripustil možnosť správnych opravných prostriedkov, čím akt o uložení pokuty sa stáva bezodkladne účinný a vykonateľný.

66. Otázku súdneho prieskumu rozhodnutí o priestupku zákona č. 372/1990 Zb. rieši iba prostredníctvom ustanovenia § 83, ktoré vzhľadom na svoje zaradenia do systematiky právneho predpisu, tzn. mimo časť označenú ako blokové konanie, sa na prieskum pokutových blokov v zmysle § 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. (implicitne zakotvenie nespĺniteľnej podmienky pre blokové konanie) nevzťahuje.

67. Na druhej strane Ústava Slovenskej republiky oprávňuje prostredníctvom čl. 51 ods. 1 zákonodarcu, aby vymedzil, resp. obmedzil prieskumnú pôsobnosť správneho súdnictva. Avšak z čl. 46 ods. 2 veta druhá ústavy nado všetku pochybnosť vyplýva záver (výkladové pravidlo obsiahnuté v čl. 152 ods. 4 ústavy), že žiadne rozhodnutie správneho orgánu týkajúce sa základných práv a slobôd (či už hmotnoprávnej alebo procesnej povahy) z právomoci správneho súdnictva nesmie byť vylúčené.

68. Ďalej je nepochybné, že rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva v zmysle čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 154c ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy majú predovšetkým priamy dopad na súdne spory, v medziach ktorých boli vyhlásené. Avšak na druhej strane minimálne predstavujú veľmi významný zdroj poznania rozsahu a obsahu základných práv a ľudských slobôd (§ 135 ods. 1 OSP), a to najmä pre účely čl. 46 ods. 2 ústavy, a sú návodom pre súdy na aplikáciu právnych predpisov v medziach legitímneho očakávania jednotlivcov v demokratickej spoločnosti.

69. Prostredníctvom svojho rozsudku Lauko v. Slovenská republika a Kadubec v. Slovenská republika (obidva z 2.9.1998) Európsky súd pre ľudské práva skonštatoval porušenie práva na prístup k súdu z dôvodu, že o priestupku sťažovateľov rozhodli správne orgány, ktorých rozhodnutia neboli súdne preskúmateľné (predmetná právna úprava stratila účinnosť 23.10.1998). Pritom okolnosti riešenia priestupkov

- v prípade Lauko v. Slovensko išlo o to, že príslušný správny orgán na základe zákona č. 372/1990 Zb. uložil v roku 1994 uvedenému slovenskému občanovi pokutu 300 Sk z titulu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu spolu s povinnosťou nahradiť trovy konania v sume 150 Sk,

- v prípade Kadubec v. Slovensko predmetom sťažnosti bolo správne konanie pred obecným a okresným úradom, výsledkom ktorého bolo uznanie viny sťažovateľ'a zo spáchania priestupku proti

verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a/ a c/ zákona č. 372/1990 Zb., osvedčujú správnosť záveru, že sankcie neboli ani v jednom z uvedených prípadov uložené v blokovom konaní.

70. Na základe uvedených zistení ako aj právnych záverov môže najvyšší súd v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy vysloviť právny názor, že ani čl. 46 ods. 2 ani iné články ústavy nebránia tomu, aby sa v správnom súdnictve nepreskúmavali rozhodnutia o priestupku riadne vydané v blokovom konaní. Súčasne je však nutné pri hore uvedenom právnom názore zdôrazniť podmienku riadnosti (tzn. legálnosti a legitímnosti) blokoveho konania. Preto, ak správny súd na základe tvrdenia žalobcu alebo iného účastníka súdneho prieskumu v súvislosti s aplikáciou čl. 46 ods. 2 ústavy nadobudne opodstatnené pochybnosti o riadnosti rozhodnutia vydaného v blokovom konaní, je jeho povinnosťou tento prieskum vykonať (rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžd/34/2014 zo dňa 2.12.2015).

71. Kasačný súd konštatuje, že správny súd svojim rozsudkom preskúmal aj uvedenému výkladu predchádzajúcu kasačnú námietku sťažovateľa (aplikácia ust. § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.) Kasačnému súdu sa javí ako účelová, keď žalobca nespochybnil spáchanie skutku, tzn. telefonovanie počas jazdy v motorovom vozidle. Správne aj správny súd konštatoval, že podpisom na prevzatom bloku žalobca potvrdil jeho prijatie a aj súhlas so závermi o spáchaní priestupku a aj s výškou pokuty, ako aj ochotu pokutu zaplatiť. Kasačný súd sa stotožnil s názorom správneho súdu, že žalobca námietky, ktoré vzniesol v žalobe mal uplatniť na mieste prejednaní priestupku, najmä mal odmietnuť zaplatenie pokuty a riešenie veci v blokovom konaní, následne by sa vec dostala do štádia konania a rozhodovania o priestupku žalobcu a vec by nebola vybavená v tzv. skrátanom blokovom konaní.

72. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 366/2012-42 zo dňa 15.1.2013, poukaz na toto rozhodnutie je v predmetnej veci nepodstatné, nakoľko v danej veci išlo o zastavenie konania z dôvodu toho, že blokove konanie nebolo podrobené súdnemu prieskumu, avšak v predmetnej sťažnostnej veci krajský súd rozhodnutie žalovaného - blok na pokutu nezaplatenú na mieste preskúmal.

73. Vo vzťahu k tretej námietke sťažovateľa, predmetom ktorej bolo nevyužitie zo strany kasačného súdu tzv. sankčnej moderácie. Sankčnú moderáciu môže žalobca uplatniť na návrh s poukazom na § 198 ods. 1 písm. a/ alebo b/ SSP. Môže, teda navrhnúť a správny súd môže na základe výsledkov ním vykonaného dokazovania rozsudkom zmeniť druh alebo výšku sankcie aj keď orgán verejnej správy pri jej uložení nevybočil zo zákonného rámca správnej úvahy, ak takáto sankcia je neprímeraná povahe skutku alebo by mala pre žalobcu likvidačný charakter a to upustiť od uloženia sankcie ak účel správneho trestania možno dosiahnuť aj samotným prejednaním veci. Je nepochybné, že žalobca v správnej žalobe navrhoval zmeniť výšku uloženej peňažnej sankcie z 50 € na 20 € s poukazom na jej neprímeranosť vo vzťahu k povahe skutku, tvrdil, že telefonoval len pár sekúnd, pričom nežiadal zmeniť výšku sankcie s poukazom na likvidačnosť uloženej sankcie. Z § 198 ods. 1 SSP vyplýva, že správny súd môže zmeniť druh alebo výšku sankcie aj z dôvodov, ktoré nastali následne po uložení sankcie najmä vo vzťahu k likvidačnosti sankcie. Správny súd posudzoval výšku sankcie aj z ohľadom na jej „neprímeranosť povahe skutku“, keď tvrdenie žalobcu o telefonovaní v rozhodnom čase len počas niekoľkých sekúnd vyhodnotil, že nie je právne relevantná, keďže priestupku sa dopustí aj taký vodič, ktorý používa telefónny prístroj pri vedení vozidla aj na krátku chvíľu. Vzhľadom aj na uvedené skutočnosti uvedená námietka uvedená v kasačnej sťažnosti nemohla byť kasačným súdom vyhodnotená ako dôvodná.

74. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, keď po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná. Podľa názoru kasačného súdu dôvody, na ktorých je založené rozhodnutie krajského súdu sú dostatočným podkladom pre daný výrok rozsudku. Na základe vyššie uvedených skutočností kasačný súd má za to, že rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, dôvody uvedené v kasačnej sťažnosti sťažovateľa nie sú spôsobilé privodiť zrušenie rozsudku krajského súdu, kasačný súd má za to, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nebola dôvodná. Kasačný súd uvádza a zdôrazňuje, že pokiaľ by sťažovateľ (žalobca) nepovažoval priestupok za spoľahlivo zistený, prípadne by z iného dôvodu nebol ochotný pokutu zaplatiť, nasledovalo by riadne priestupkové konanie, ktorého

súčasťou by bolo aj dokazovanie. Začatím takéhoto správneho priestupkového konania, teda fakticky disponuje osoba, ktorá sa mala priestupku dopustiť. Priestupca, teda buď považuje priestupok za spoľahlivo zistený, nechce sa ďalšiemu konaniu podrobiť a súhlasí so sankciou uloženou v blokovom konaní alebo priestupok nemá za preukázaný, nesúhlasí so zaplatením pokuty a využije svoje právo na začatie správneho konania o priestupku. V prípade, keď by žalobca - sťažovateľ nepovažoval priestupok za náležite zistený má zákonnú možnosť prejavit' nesúhlas a vec tak mohla pokračovať riadnym priestupkovým konaním. Nesúhlas musí byť vyjadrený kvalifikovane, aby v prípade vyjadrenia súhlasu so zaplatením blokovej pokuty nebol popretý zmysel blokového konania, ktoré je rýchle, efektívne a nastoľujúce okamžitú istotu. V predmetnej právnej veci žalobcu - sťažovateľ toto svoje právo nevyužil.

75. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd pri aplikácii § 467 ods. 1 SSP za použitia § 167 ods. 1 SSP; keďže žalobca - sťažovateľ v kasačnom konaní nebol úspešný, kasačný súd mu nepriznal náhradu trov kasačného konania.

76. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.